

Een | 88 uur, 39 minuten

Het haar van het meisje vatte vlam. Het brandde hevig, want ze had het volle donkere haar van haar moeder.

Sam vuurde opnieuw en eindelijk begon de huid van het kleine meisje te branden.

Maar al die tijd staarde het meisje, de gaiaphage, haar gezicht van de toeschouwers afgewend, met onverholen woede naar Sam. De blauwe ogen keken geen moment weg. Zelfs toen haar engelenmond begon te smeulen, grijnsde ze veelbetekenend.

Gaia had een vuurtje gestookt met wat takjes die Diana bijeen had gesprokkeld. Het stelde niet veel voor. Straks zou het weer uitgaan en dan moest Diana opnieuw op de koude grond slapen.

Twee dagen geleden had Diana heel even op het punt gestaan om naar Caine toe te gaan. Toen Caine samen met Sam tegen Gaia had gevochten, had ze kunnen ontsnappen en naar hem toe kunnen rennen.

Misschien had Drake, Zweephand, haar kunnen tegenhouden. Misschien had Gaia dat ook wel gekund. Maar om de een of andere reden had Gaia ingegrepen toen Drake Caine wilde vermoorden, en een paar seconden later had Sam Gaia bestookt met zijn dodelijke licht...

...en op dat moment had Diana naar Caine toe kunnen rennen. Ze had het gewild.

Was ze uit een soort nieuw, moederlijk instinct bij Gaia gebleven? Gaia had oprecht en angstaanjagend gegild door de brandwonden. Ze kon pijn lijden. Ze hād pijn geleden.

Ja, dacht Diana nu, wanhopig, hongerig en koud, dat had een rol gespeeld. Gaia was haar dochter. Wat een bizar idee! Gaia was verwekt in het lichaam van Diana, eicel en zaadje, Diana en Caine, het oudste verhaal ter wereld. En toen Gaia in pijn en bloed ter wereld was gekomen, had Diana zich met haar verbonden gevoeld. Het was een fijn gevoel geweest. Het had haar gerustgesteld, want Diana had van tevoren niet geweten of ze zich wel verbonden zou voelen. Ze wist niet of ze daar wel toe in staat was. Het gevoel van verbondenheid betekende dat Diana menselijk was, dat ze een vrouw was, dat ze gevoelens koesterde voor het kind dat ze had gekregen.

Dat er ondanks alles nog hoop was voor Diana.

Maar ze was ook bang geweest. Gaia was een prachtig meisje toen ze geboren werd. Ze zou ongetwijfeld weer prachtig worden als ze de diepe, weezinwekkende brandwonden bij zichzelf had genezen die haar huid op de bovenlaag van aangebrande lasagne lieten lijken. (Gaia leek daar zelf verder niet mee te zitten.) Maar ze zou nooit een gewoon meisje zijn, de dochter van Caine en Diana. Want er was nog een derde macht in het spel, sterker dan eicel en zaadje en baarmoeder. Sterker zelfs dan moederliefde.

Gaia was de schepping van de gaiaphage. De gaiaphage had haar overgenomen. Hij had de onontwikkelde, sluimerende persoonlijkheid van de baby, voor zover ze die had, meedogenloos onderdrukt en zichzelf opgedrongen. Diana had het zien gebeuren en gillend tegengestribbeld, maar daar had de gaiaphage zich niets van aangetrokken. Hij had zich er niets van aangetrokken toen hij een krioelende groene massa was die over de grond van een diepe grot kroop, en hij trok zich er niets van aan nu hij als

meisje met een halfgenezen verbrand gezicht en haar dat net terug begon te groeien in een kampvuurtje staarde.

‘Nemesis,’ fluisterde Gaia, niet voor het eerst. Alsof ze tegen een vriend fluisterde.

Diana’s dochter zou nooit van haar houden. Ze was oerstom geweest om dat überhaupt te denken, om er ook maar stiekem van te dromen.

Maar misschien...

Misschien? Misschien wat? vroeg Diana schamper, net zo kritisch op zichzelf als op anderen. Aan welke belachelijke hoop klamp je je vast, Diana? Je weet wat ze is. Je weet dat ze niet van jou is, niet echt. Je weet dat ze geen ‘ze’ is, maar een ‘hij’.

Maar zo lief in het licht van de vlammen. Stel je eens voor, dacht Diana om zichzelf te kwellen, stel je eens voor dat ze echt een gewoon meisje was, jouw dochter. Stel je eens voor wat een wonder je haar zou vinden. Stel je eens voor hoe je je zou voelen, Diana, als dit mooie meisje echt van jou was.

Van jou en van hem.

Een prachtig, volmaakt meisje...

Een verschrikkelijk, duister wezen.

‘Het doet geen pijn, mijn kleine Nemesis,’ zei Gaia, maar niet tegen Diana.

Zou Diana zich opnieuw laten meeslepen door iemand met louter kwade bedoelingen – eerst door Caine, en nu door Gaia? Was machteloos sneren het enige wat Diana aan tegenstand te bieden had?

Tijdens haar verkorte zwangerschap had ze gefantaseerd over zichzelf als moeder. Ze zou een betere moeder zijn dan de hare. Ze had bedacht dat ze een goed mens zou worden. Dat kon ze, had ze zichzelf voorgehouden. Ze hoefde niet altijd te blijven wie ze was en wie ze was geworden.

Ze had gered kunnen worden.

‘Het einde is altijd het mooiste van elk verhaal,’ fluisterde Gaia tegen iemand die Diana niet kon zien. ‘Het einde.’

Diana had gedroomd van verlossing, vergeving, een nieuw begin als jonge moeder.

Maar ze was de moeder van een monster dat niets om haar gaf.

‘Ik maak altijd de verkeerde keuzes,’ fluisterde Diana, terwijl ze op de grond ging liggen en haar armen strak om zich heen sloeg om warm te blijven.

‘Wat?’ snauwde Gaia, die met een ruk opkeek.

‘O,’ zei Diana zuchtend. ‘Niets.’

Kleine Pete werd kleiner. Zo voelde het in elk geval. Hij voelde zichzelf een soort van krimpen en hij wist niet zeker of dat erg was. Misschien was het wel een opluchting.

Het leven was altijd vreemd en beangstigend geweest voor Peter Ellison. Vanaf zijn geboorte had de wereld hem bestookt met lawaai en licht en schurende aanrakingen. Alle gewaarwordingen die andere mensen makkelijk konden duiden, waren voor hem angstaanjagend en overweldigend. Andere mensen konden dingen buitensluiten. Andere mensen konden het lawaai afzwakken, maar Pete niet. Niet toen hij nog in zijn lichaam zat.

Dat lichaam was het probleem geweest. Het zware autisme dat hem zo belemmerde had in zijn lijf gezeten, in zijn fysieke hersenen.

Het was een opluchting geweest om dat lijf en die hersenen kwijt te raken. Toen Astrid, zijn zus met de priemende blauwe ogen en het gele slangenhaar, hem naar zijn fysieke dood had geworpen, was hij... verlost.

Het was Pete gelukt om iets nieuws voor zichzelf te creëren, een nieuwe plek die geen lichaam was. Hij had zijn krachten behouden, maar daar had hij verschrikkelijke fouten mee gemaakt. Dat snapte hij nu. Hij snapte wat hij met Taylor had gedaan. Hij mocht dat soort dingen niet meer doen: hij mocht niet meer spelen met de abstracte patronen die eigenlijk mensen waren.

En nu vervaagde hij, als een lamp met zo’n speciale knop. Thuis hadden ze er een gehad in de eetkamer van het huis waar-

in hij was opgegroeid, het huis dat was afgebrand. Een dimmer, zo had zijn moeder het genoemd.

Kom, we dimmen het licht, dan maken we het avondeten een beetje romantisch.

Stukje bij beetje werd het licht dat Pete was gedimd. Hij was romantisch.

Hij was als een uitgerekt elastiekje geweest. Alsof het ene uiteinde aan zijn lichaam had vastgezet en het andere uiteinde aan... nou ja, waar hij nu was. Maar nu zijn lichaam er niet meer was, sprong het elastiekje terug.

Het was niet erg.

Hij kon de Duisternis zien. De Duisternis kon bij de ruimte waarin Pete zich bevond. Het wezen dat zichzelf de gaiaphage noemde was ook gedimd, maar het was sterker nu het een lichaam had om het te ondersteunen.

Soms kon Pete de geest van de gaiaphage horen. Pete wist dat de Duisternis hem in de gaten hield. De Duisternis lachte Pete uit omdat hij zwakker werd, maar hij was ook zenuwachtig.

De Duisternis had heel vaak geprobeerd hem aan te raken met zijn tentakels, was stiekem van achteren op hem af geslopen, had hem gezocht en geprobeerd hem dingen te laten geloven, te laten doen.

De Duisternis wilde dat Pete dimde. Als Pete helemaal weg was, zouden zijn krachten ook verdwenen zijn.

De Duisternis fluisterde tegen hem: *Het doet geen pijn, mijn kleine Nemesis. Het is gewoon het einde, net als het einde van de verhaaltjes die je zus je altijd voorlas. Weet je nog hoe je altijd naar het einde verlangde omdat haar stem en haar ogen en haar gele haar pijn deden?*

Je moet je er niet tegen verzetten, Nemesis.

Het einde is altijd het mooiste van elk verhaal. Het einde.

Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want U bent bij mij.

Orc had de psalm uit zijn hoofd geleerd. In zijn hoofd klonk

het misschien een beetje houtherig, maar dat deed niets af aan de betekenis. Het betekende dat je niet bang hoefde te zijn, omdat God er was. Tot zover snapte hij het. Maar het volgende stukje, over een stok en een staf... Tja, een stok was gewoon een stuk hout en een staf was, zeg maar, alle mensen die voor je werkten. Mijn staf.

Mijn staf zal je moed geven. Dat was ook wel logisch, want als je God was, had je natuurlijk een staf van engelen of dat soort lui nodig om mensen moed in te praten en zo.

Hij was tegen zonsondergang Trotters Ridge op gelopen, hoog boven Perdido Beach. Maar toen hij bij de top van de heuvel kwam, die door de muur in tweeën werd gehakt, dook hij steeds meer in elkaar, bang om ook maar zijn contouren tegen de achtergrond van de sterren te laten zien. De laatste dertig meter had hij op zijn buik afgelegd.

Je kon de muur nog steeds niet aanraken, dat was niet veranderd: je kreeg er nog steeds een schok van. Maar je kon er nu wel dwars doorheen kijken. Alsof het een glazen ruit was. Wat betekende dat de mensen daarbuiten ook naar binnen konden kijken.

Hij werd misselijk bij het idee.

Hij gluurde door een ritselend, dood bosje hoog, geel gras, en daar was het. De andere kant. Daarbuiten.

Er stond niemand op de heuvel waar hij lag; ze stonden allemaal beneden op de snelweg en daaromheen. Het was er zo ontzettend licht. De hamburgertent was fel verlicht, alsof het allemaal niets kostte. De motels, zo veel lampen. Het leek wel kerst. Hij zag de lampen van de auto's, busjes en campers die in de langste file ter wereld stonden. De file ging door tot zover hij kon kijken. Overal flitsten zwaailichten, dichtbij en verder weg, van de snelwegpolitie die de boel in goede banen probeerde te leiden.

Het probleem was dat de snelweg de muur raakte en daar gewoon ophield. Iemand had met een bulldozer een bocht voor de terugweg gemaakt, maar door de rijen auto's aan weerskanten

van de snelweg en de auto's die de snelweg zelf blokkeerden, werkte dat omkeersysteem niet goed. Er was een langzaam rijdende stroom rode achterlichten te zien.

Tegen de muur daarbuiten stonden een paar grote nieuwswagens vol antennes en schotels en rare, felle lampen. Daarachter lag iets wat eruitzag als een soort legerbasis, want eerder had hij groene uniformen en Humvees gezien.

Maar bovenal was daar het neonlicht, rood, geel en een vleugje groen: een Carl's Jr. Het water liep hem in de mond. Frietjes. Hij zou heel veel overhebben voor een paar frietjes en een chocolademilkshake.

Vanaf hier kon hij de kinderen niet zien die aan de binnenkant bij de muur stonden, maar hij wist dat ze er waren, want in tegenstelling tot de dingen buiten kon hij de dingen binnen wél horen. Hij hoorde stemmen. Sommige kinderen schreeuwden heel hard, alsof ze niet konden geloven dat niemand hen door de muur heen kon horen.

Een meisje met een hoge stem krijste: 'Mama! Mama!'

Iedereen scheen te denken dat het bijna voorbij was. Ze dachten allemaal dat de muur nu elk moment kon verdwijnen. Caine, die zichzelf koning Caine noemde, had Orc opdracht gegeven om de mensen bij de muur weg te halen, ze weer aan het werk te zetten, want hier in de FAKZ was nooit genoeg eten en een hongersnood lag altijd op de loer.

Maar Orc had natuurlijk 'nee' gezegd. Echt niet. Als hij daar naar beneden ging, zouden alle camera's op hem gericht worden. Mensen zouden gaan gillen: hij zou ze niet kunnen horen maar wel kunnen zien, hij zou zien hoe hun mond een grote O vormde en hoe ze naar hem wezen.

Orc was altijd al een grote jongen geweest, maar nu was hij meer dan groot. Hij was waarschijnlijk meer dan één meter tachtig lang en bijna net zo breed als hij zijn armen gewoon langs zijn zij liet hangen. En zijn lichaam bestond uit iets wat verdacht veel op nat grind leek, of misschien beton dat nog niet hard was geworden.

Hij was een monster.

Hij had zo ontzettend veel zin in drank. Als hij zich echt helemaal ladderzat zoop, zou hij misschien naar beneden kunnen, dat donkere dal in. Maar nuchter niet, nee, dat trok hij niet.

Misschien stond zijn moeder er wel, als zijn vader haar nog niet vermoord had.

Hij probeerde haar voor zich te zien, en dat lukte. Toen probeerde Orc zijn moeder voor zich te zien zonder blauwe plek op haar slaap of gips om haar pols, en dat lukte niet.

En zijn vader... Hij wilde zijn vader niet voor zich zien, maar het ging vanzelf, de beelden kwamen toch: beelden van zijn vader die in een kille, kwade dronk zijn zoon aanstaarde omdat hij zeker wilde weten dat Charles Merriman, al lang bekend als Orc, zijn hoofd zou buigen en wegkeek. Omdat hij zeker wilde weten dat zijn zoon bang was.

Dat vond zijn vader altijd het leukst, het moment waarop Orc hem wanhopig probeerde te ontlopen maar gedwongen was om te gaan zitten en zijn huiswerk te maken terwijl zijn vader het ene biertje na het andere wegtikte en de blikjes naast zijn stoel op de grond liet vallen, wachtend op een excuus – en dat kon vrijwel alles zijn.

Als zijn vader nuchter was, was hij afstandelijk en ongeïnteresseerd. Als zijn vader dronken was, was hij een monster.

Een soort Orc, maar dan minder lelijk.

Hij vroeg zich af of zijn vader wist dat hij hierheen kon komen om door de koepel weer boos naar zijn zoon te staren. En wat zou hij zeggen als hij Orc nu zou zien? Zou hij dat snuivende geluid maken, het geluid waarmee hij zei: 'Jij stelt helemaal niets voor?' Als dat zou gebeuren...

Zijn vader was een grote man. Maar Orc was groter en bovendien sterker. Orc kon hem als een droge tak doormidden breken.

Met een dikke, stenige vinger voelde Orc voorzichtig aan het piepkleine stukje menselijke huid bij zijn mond. Het kietelde.

Als de muur verdween, zou iedereen hem zien in het licht van

de felle televisielampen. En vroeg of laat zou zijn vader hem ook zien. Orc wist zeker dat hij zijn vader zou vermoorden als hij hem ooit nog terugzag.

Dat was het donker dat het dal overschaduwde. Dat was het gevaar. En de staf van God zou verdomd snel in actie moeten komen om het te verhinderen.

‘Laat hem niet verdwijnen, Heer,’ bad hij. ‘Ik weet dat alle kinderen hun moeders willen zien en zo. Maar laat die muur alstublieft niet verdwijnen, God.’

Sam lag eindelijk te slapen, op zijn buik, naakt, boven op de deken, en enigszins van Astrid afgewend.

Er hing een lichtje. Sam Temple, de held van de meeste kinderen in de FAKZ, was altijd al een beetje bang geweest in het donker. En daarom had hij een nachtlampje gemaakt voor deze donkere ruimte.

Het was geen gewoon licht: een piepklein bolletje, niet groter dan een knikker. Het zweefde in een hoekje boven de slaapbank. Astrid had er een rood vel papier voor geplakt om de groene, onnatuurlijke gloed een beetje af te zwakken. Het plakband had losgelaten, waardoor de gebrekkige lampenkap het licht nu slechts met tussenpozen afschermdde terwijl het vel papier draaide in het lichte briesje en zachtjes met de boot mee wiegde.

Als het licht feller werd, kwam Sam in delen tevoorschijn: een brede rug, een glimp van ronde, bleke billen, een stuk gespierde dij in harde schaduwen. Als het licht afzwakte, werd hij bijna onzichtbaar en bestond hij enkel nog uit ademhaling, geur en warmte.

Ze moest een deken over hem heen leggen. Dat moest ze echt doen. Straks kreeg hij het koud, en dan werd hij wakker en zou hij beseffen dat ze niet sliep en dan zou hij zich daar weer zorgen om maken.

Nog heel eventjes, dacht ze.

Ze probeerde te lezen in het haperende licht. Het was een boek

over rechten, en door het boek was Astrid ervan overtuigd geraakt dat ze nooit advocaat zou worden, het niet eens wilde proberen. Ze kon bijna alles lezen, maar dit was een heel saai boek, en het kon haar niet echt afleiden van het uitzicht.

Lieve hemel: ze was gelukkig.

Het idee dat ze gelukkig zou zijn was absurd. Het was bijna misdadig. De situatie was wanhopig, maar dat was hij al heel lang. Wanhopig was al heel lang geleden de norm geworden.

Als de muur echt zou verdwijnen... als dit echt het eindspel was... Ze waren vijftien. Daarbuiten, in de echte wereld, mochten ze volgens de wet niet samen zijn.

Ze waren door een hel gegaan. Ze waren door een heleboel helen gegaan, en ze waren nog steeds bij elkaar. Maar daar zou de wet geen boodschap aan hebben. Haar ouders, of zijn moeder, konden met een knip van hun vingers alles vernietigen wat Sam en Astrid hadden opgebouwd.

Opnieuw be kroop Astrid het gevoel dat een bevrijding uit de FAKZ misschien wel helemaal niet zo bevrijdend zou zijn.